

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Ki tudja, milyen arányban

A felújítás alatt álló (de ez persze csak azt jelenti, hogy a forgalomból „átmenetileg” kivont) köztéren, ahol olyan szabadon száll a füst, a por, a törmelék, mint aminek nem szóltak, hogy errefelé milyen világ van egy ideje, miközben két munkagép cselekvést színlelve ide-oda tolat az épp megállást tettető, valójában rendre katatón menetrendben, lerobbanó tehervonóba együtt beszorult, zavarba jött, szerencsétlen vadidegenek módjára most vesztegelve összetalálkozik két épp valahonnan elkésző villamos. Mintha csak maga volna a megtestesült, pákosztos gravitáció, mint e lezárt téren egyedül közlekedni hivatott, momentán mégis álldogáló járművek álmos nehézkedése, pont olyan rezzenéstelen az egyik vezető kezében felnyíló pletykalap megfejtett keresztrejtvényét kihívóan mutogató oldala. A másik dobol a lábával, egyre türelmetlenebbül nézve, ma melyik részt használják majd önkényes átkelőhelynek a munkába reggel már eleve késve indulók, akikkel a már eredendően eleve elnagyolt tervek tartani meg sem próbáló metrókocsik majd ráérősen még tovább késnek. Kelet felől szirénaszót kever a szmogszerű porfelhőbe egy ironikus fuvallat, és páran az együttérzőbb elkésők közül mintha meg is sajnálnák azt, akivel éppen, nagy eséllyel, mivel a hang nem mozdul, erősödik vagy halványodik semmilyen irányba, talán épp egy dugóban várakozhat az egyre kevesebb átéléssel, mind hiába visongató mentőautó, hogy aztán a szükségesnél valamivel később érjen be oda, ahol már korábban sem tudnának segíteni, függetlenül a panasz mibenlététől. A rokonok aztán nemcsak pizsamát, párnát, fogkefét, papucsot, ásványvizet, gyümölcsöt, diétás ételeket és olvasnivalót visznek be a (de persze: mihez képest?) késve beérkezőnek, hanem vécépapírt, szappant és gyógyszereket is, bízva benne,

hogy kivételesen, ha sikerül előbb elkéredzkedniük a munkahelyükről, ahová aznap is majd tíz-tizenöt perccel munkakezdés után tudnak csak beérni, az egykedvűen csoszogó busz vagy a kényelmesen gurulató, jócskán túlszámlázott árú taxi majd még a látogatási idő véget érte előtt ér velük oda. Az órájukat nézegetők csak reflexből pislantanak oda, az időt inkább a csontjaikban és a szemükben érzik, hát- és lábfájásból, valamint az aktuális fényviszonyokból és társaik arcáról, testtartásából és gesztusaiból is tökéletesen tájékozódnak már igen régóta, pislantásuk zaklatott gyorsasága, egyáltalán, mozdulataik mímeltsietsége is inkább csak a társadalmi megegyezés része, mintsem valós aggodalom, a forgalom áll, a villamosok verőfényben napoznak, a mogorva munkások inkább, mit ad isten, az árnyékos részeken találnak nagyívű, vázlatos mozdulatokkal szerelgetnivaló teendőt, a tolató munkagépek pedig emberi mérték szerint túl lassan közlekednek bármiféle élőlény elgázolásához. Mikor majd végre hazaérnek, meghallgatják azért feléig-harmadáig az elmondott híreket, nagyrészt a közúti baleseteknél unják meg, a kiégett lakóházakig, feldarabolt szülőkhöz és halálra késelt szeretőkhöz már nem jutnak el, a belpolitika újabb fejleményeiről pedig leginkább a cipőjük belső és zoknijuk, harisnyájuk külső felületére rakódott füst, por, törmelék mennyiségéből, az ezek eltüntetéséhez szükséges mosószer drágulásából és a mindenki jó bűdös kurva anyjának különösebb meggyőződés vagy indulat nélküli, imaként elmormolt említéséből értesülnek. Majdani haláluk lassú, vontatott és fájdalommal teli mivoltában csak az életük hasonszorúságával vetekszik, de igyekeznek nem belegondolni, hogy egy ilyen összevetésben melyik győzedelmeskedne. Egyikük, még ezen az emlegetett reggelen most mintha megállna egy pillanatra, miközben átvág a beporosodó, magányos síneken, majd körbenézve összerenzen, féltve még ezt a halállal ki tudja, milyen arányban hígított életet is, mert a szeme sarkából egy másodpercre úgy tűnt, mintha megindult volna valamelyik villamos, de valószínűleg csak a fény bicsaklott meg a megkopóban lévő fémváz egyik, csodával határos módon valahogy tisztán és fényesen maradt felületén. Megdörzsöli azért a szemét, nemcsak a szálló por e reggelen igencsak magas koncentrációja okán, hanem mert nagyon is elképzelhető, hogy már megint káprázik.